

НЕПОБЕДИМИТЪ

На връхъ Гергьовденъ отъ стръмнитъ непроходими чукари на Балкана се спуснаха вихри и хали, леденъ вѣгъръ закръши клонитъ на дърветата, гжста мъгла покри синевата. Завалъ снѣгъ. Едри снѣжни парцали затрупаха долините, покриха китнитъ ливади съ прѣспи, огънаха раззелененитъ кло̀ни на гората.

Веселата слънчева пролѣтъ бѣ се превърналана люта зима.

Изъ една тѣсна стръмна пжтечка, по която лѣте се катерѣха само чевръститъ кози, сега се промъкваше единъ високъ мургавъ момъкъ. Възстанническитъ му дрехи, бѣли като снѣга, го правѣха невидимъ за войниците на Фазлж-паша, които сновѣха по широкия пжтъ подъ пжтечката.

Момъкътъ се катерѣше, като котка. Той знаеше, че една непредпазлива стжпка ще го предаде на турцитъ, затова удвояваше вниманието си. Спираше, поемаше дъхъ, прикриваше се подъ нависналитъ отъ снѣгъ храсти и пакъ трѣгваше.

Подъ него, въ малката котловина на рѣката, горѣше Дрѣ-

новскиятъ манастиръ. Огненитъ езици се виеха подъ напора на виелицата, чиито вой се смѣсваше съ рева на топоветъ, писъка на гранатитъ и глухия екъ.

Момъкътъ се покачи на билото, озърна се плахо въ страни, стисна здраво револвера си и потъна въ гората.

— Дано успѣя на време да стигна, — мислѣше си той и се мжчеше да ускори крачкитъ си. Ала вихърътъ, сякашъ бѣ станалъ по-зълъ и по-стрѣвенъ.

— Ехъ, да мога да срещна четата на Цанко Дюзтабановъ!

Пжтя изъ гората се виеше, като змия — ту слизаше въ падина, ту се изкачваше по стръмни склонове.

Изведнажъ възстанникътъ се спрѣ. Гората свършваше. Предъ него се стелѣше заснѣжена равнина, която се губѣше нѣкъде въ мъглата.

— Богъ да ми е на помощъ!
— прошепна той и се прекръсти.
Сетне трѣгна на sluка.

*

Вечерътъ се спусна неочаквано бързо и потисна земята.

Нѣкъде далечъ завиха вълци. Отвърна имъ сърдитиятъ лай на върнитъ селски кучета.

— Трѣбва да съмъ набли-